

Géczi János

Királyunk késik

A főtéren heves próbabeszéd.
Királyunk késik. Annyi sok helyre
járatos, hogy ez megbocsátható.
Halat kap majd a fogadáson, bort,
eleget, hogy keresztények módján
ünnepeljük az eseményeket.
Újabban egyetlen mécses se ég,
a városban fáklya sem kapható.
A hold húggyal telt cintál, rezeg a
felszíne a vad lódobogástól.
A sírásók dolgoznak tovább
és hordják a kiszenvetteket
az ispotályból. Úgy az érkezőt,
mint a búcsúzókat mutató képek
telefonnal készülnek, nem látszik
rajtuk jól a sötét s az élfények
beszíneseznek. Egyszer a valóság,
habár szótaggal se több, ilyen lesz.
A király arca matt, mint mindegyik
pénzen az uralkodóé. Hullák.
Viaszfényben derengnek a hívek.

Genezis

Már volt

föld és ég. A kopár földet sötét,
a víz a vaksötétet takarta,
afölött lebegett a teremtő
lelke. A jövőmondó ahelyett
hogya jövőről, a múltról beszélt,
hogya miért, azt nem forszírozta
senki. A legelső napon isten,
mi addig egymásban elvegyült,
elkülönített világosságot
és sötétséget, nevet adott nekik,
hűtet, a nappalt és az éjszakát.
Az első nap a fényárnyék szaka volt.
Hogya rend legyen, a vizet osztotta
ketté a másodikon, közéjük
eget illesztve, egy boltozatot.
A vizek összegyűltek helyt adni
a szárazföldeknek a harmadik
napon. Sok növény hallelujázott,
néhány nem, ők kősziklára hulltak.
Mert elfelejtette, a negyedik
napot megteremtette, s átadott
egy nappal uralkodó Napot,
és egy sötétben tevékeny holdat,
örködjének a különbség fölött.
Az ötödiken és hatodikon
a fehérjéket létesítette,
előbb a halakat-madarakat,
majd a négylábúakat s az embert.
A nagyvilág rendre dicsérhesse,
a hetedik napon a jóisten
a munkáját megszentelte, úgyhogya
nem pihent. De leült a világ
tetején s mint a naplementére,
rárévedt az ártatlan vérvörös
színre, amely kezére ráragadt,
s elmélázott fölötté, hogya na jó,
legalább egyszer megpróbálta.

Szilágyi Borka

Csiríz

Matyi azt mondta, nem bánja, ha Annával is jóban maradok, persze, hogy nem, mi Virág előtt amúgy sem ismertük egymást, vagy csak nem vettük észre. Az ingét mindig eggyel kevesebb gomb tartotta össze, kilátszott vékony mellkasa, és dadogott is. Azt időnként én is, a bénél, ha túltöltött a világ. Ő hadart, Anna motyogott, a szájukra ragadtam, kellett a puska, de akkorra már beleszoktam, hogy a félreértések állandóan sarkamra tapostak.

Matyival egészen addig egyáltalán nem voltunk jóban. Láttam, és talán egy fél pillantásra még tetszett is, aztán amint megszólalt, elmúlt. Éppen olyan ember volt, mint az anyám, meg az exem, meg annak az egész társasága, akik elvárásokkal nyomták bele az életemet ünnepi sütőformákba, hátha a formától emészthető leszek.

Matyi és Anna a dolog óta nem beszéltek. Csúnya szakítás volt, azt mondták: „Voltak dolgok.” A tábori körökben ülve felváltva nem néztek egymásra, nem lehetett bírni, ha egyszer meglátta az ember. Matyi faggatott, „ti jóban vagytok”, mondta, és megfeledezett arról, hogy én nem csak a másokhoz való viszonyom vagyok. Valamije nem élte túl, hogy valaminek vége, de persze, vele még sosem szakítottak, kezdő.

Anna nem fordult felém, nem szokott. Lesütött szemek mögé temette természetét, talán azt gondolta, kémkedek. Az elején amúgy is csak üzenetbuborékot fújtunk. Egy nagy, piros füzetet töltött szétcsúszó, rózsaszín verssorokkal, Matyi előtt nem ismertük egymást, vagy csak nem vettük észre, de olyan hálásnak tűnt, hogy a viszonya megszűnte után is embernek láttam és barátnak.

„Tíz kibaszott kurva hónapokon keresztül azt kellett hallgatnom, miért nem vagyok olyan, mint te”, mondta Virágnak Anna utolsó este a koncerten, mikor megláthatta végre a kimondatlan viszonyítás eredetét, de nem beszéltek sokat, csak én maradtam közöttük kifeszülve, mint egy ruhaszárító. Amúgy is, mint ég és föld, szóval nem csoda, talán csak Matyi ízlése nem volt egészen világos, vagy a jelleme, de az eddig se.

Virágot az első táborig legalább látásból, azután már érzésből is. Hadart és motyogott, és könnyedén lengett rákövesedett mondatkörével a lábain. Őt már nem érdekelte a kétéves történet, rég kiszopogatta a lényegét a hortenziákból meg a kihűlt kőlépcsőből, csak Matyinak maradtak szertartások.

Matyi és Virág ott ismerték meg egymást még az első táborban, mikor minden idegen volt és identitás-zavaros, és azt hittem, Virág az oka a káosznak. Pedig nem volt más bűne, mint a szépség, mind annak következményeiben fuldokoltunk. „Hozzá se értem”, szabadkozott, pedig lehet, nem ártott volna. A konkrétum hiánya ideállá, Virág költői képpé vált Matyiban, kiindulási ponttá, felvonássá, fejezetté, Annát pedig mérgezte a folytatás-lét.

Virág és Anna részegen táncoltak az utolsó est révületében egy sokadrangú bandára sokadrangú borral, közösen tagadva egy megszokott narratívát. Matyi a belső udvaron sírta gitárra a Bájolót, fejében abszurd rendbe állt az ok és az okozat. Aztán hazamentünk. Külön búcsúztam mindhármójuktól. Hazaérve úgymint megfélemeznek majd rólam.

Gizike és a patriarchátus

Jajj, de hát szóltam én a Julinak előre, hogy nem kellett volna olyan fiatalon megházasodnia, aztán hallgatott rám? Aszondja, nem akar már elválni, merhát a Józsinak fáj ugye a háta és mit kezdene nélküle, meg ott vannak már a gyerekek meg lassan az unokák, hiába is mondtam neki, hogy én már mikor otthagytam a Bélát, aztán milyen jól éli világát azzal a huszoneves kis picsával, aki még a seggét is kitörli neki, ha nem tud felállni szarás után.

De csak az van, hogy dehát az Ilike férje is megölte magát, mikor az otthagya az iskolatitkárnőért, csinos teremtés, azóta is összejárunk kávézni hárman, ha lejár a munkaidő, őmiattuk tudtam végre kirakni a Csabát, pedig már mikor ki kellett volna, az azér ugye mégse járja, hogy az én fizetésemből élünk ketten, aztán nem elég, hogy egész nap sikálom a padlót, otthon is ez várjon, mert nem méltóztatik rendet rakni maga után, mert jajj, szegény sajnálja bepiszkítani a kezecskéit.

Na, hát aztán mondom én a Julinak hogy nem kell félni, mikor az Editke is olyan jól járt, tudod, amikor kirakta a László szűrit, aztán összeszedte azt a Viktort, tudod, aki egymilliót keres havonta, aztán Edit fel is mondhatott, felvették helyette azt a Brigit, ami hát kár, mert az meg folyton körmöshöz jár, nem is olyan rendes, mint az Edit volt, de ugye, azért mégse lehet hibáztatni azt se, olyan jó dolga van, hát minden évben mennek nyaralni a tengerpartra, láttad, hogy rakja is ki a fészbúkra.

Jajj, dehát ezt nem is mondtam, hogy ott meg bejelölt megint a Gábor, tudod a második férjem, én pedig ki-tö-röl-tem azon nyomban! Olyan jólesett, mondtam is a Zsófiáknak. Tudod ki az a Zsófi, hát találkoztatok, meséltem is róla Julikának is, olyan jól megvan az egy szál fiával, rendes gyerek, most lett neki barátja, tudod, a Spárban futottunk velük össze, olyan aranyosak voltak, egymalelküket, Zoliból meg mi lett, miután elhagyta őket?

Naszóval a lényeg, hogy mind mondtuk a Julinak, hogy hagyja már ott azt az eszementet, gyerekek ide vagy oda, hát mégis jobb nekik ott hármában, hát nem? Na ugye. Mondtam is anno a Jánosnak, tudod, a kettővel előtted lévőnek, hogy én ugyan nem takarítok még otthon is holmi ingyenélőre, hogy mi? Ja, igen, jó lesz, persze, szívem, csak szalonnát ne rakjál bele. Na jól van, aztán el ne felejtsd, hogy jön Ilike meg a barátnője is, Editet is hívtam, Julikát majd meglássuk, elengedi-e a férje, ugye. Jól van, jól van, puszi! Igen, na rendben akkor majd megyek, igen. Aha, na jó, akkor... igen, igen, na csókollak, szervusz!

Bene Adrián

sörözés az időben

ez itt falu volt szőlőhegy présház
vérszerződés azon a pincebulin
most minden igényt kielégítő lakópark
örökpanoráma napelem unalom

rég nem beszéltünk öt percnél hosszabban
ki külföldön ki leszokott beállt a sorba
jöttek a gyerekek a másodállás a válás
fussunk össze pár sörre egyszer mondtad

konteós migráns- és büszke oltásellenes vagy
munkanélküli mióta hazaköltöztél Skóciából
mindenképpen érdekes beszélgetés lenne
kifejthetnéd a véleményed libsikról csírákról

bevernénk a BB-ben pár unicumot sörrel
a Franci bácsi ülne a szomszéd asztalnál
a Gyszi mindenhez megjegyzéseket fűzne
a nagyfröccsét szorongatja tele van már

pörgetnénk vissza az időt
emlékszel amikor diákszigeten
a valóság meg az hogy
nem erőlteti a dolgot
egyikünk sem

örökölt adósság

minden családban van egy gáz sztori
nálunk például a nővéremé
tizenkettő ha voltam folyton rajta
lógtam kiskoromtól anyám helyett
anyám volt nem értettem
mikor lekoccolt sírtam
azóta nem megy nekem
a biztonságos kötődés
a doki szerint ezért
később aztán én is
átéreztem miből lett elege
leléptem inkább
nem jó
tudom

miért bandázott szipuzott lopott
akkor egyébként már a nagyszülőknél lakott
aztán gyivi onnan anyaotthon
a papa időnként látogatta minek
kérdzte a család a pénz miatt
haragudott sose láttam többet
az apja temetéséről se tudott a Lili
kitagadták nem örökölt adósságot legalább
állami gondozásba kerültek a gyerekei
van egy képem róla elsőáldozó volt
a fészbukon találtam valakit
aki alig hasonlít
gyere amit elvittél hozd vissza
harminc év után mit mondhatnék
ez a gáz az egészben
még a temetőben sincs együtt a család

BEDŐ SÁNDOR:
Rózsaszín
hóolvadás 1
993

Toroczkay András

Rituálé

Az eged ma mélysötét lett,
a világ delejesen ég.
Ami él, elalszik éppen,
lekonyul, leborul eléd.

Rohanó kutyák az évek.
Valahol nyilall, odakapsz.
Az időn el-eltűnődve
vacsorádba beleharapsz.

Amitől ma félsz, eléred.
Ki szeret, csakis odaát.
Menekülne rég előled,
menekülne az, aki lát.

Szerelem

Több nagy vadászunk naplójában szerepel
Több nagy vadászunk naplójában szerepel
az a dicső pillanat,
az a dicső pillanat,
amikor szalonkapárt dupláz.
amikor szalonkapárt dupláz.
Ez azt jelenti, hogy egyszerre sikerül elpusztítania
Ez azt jelenti, hogy egyszerre sikerül elpusztítania
a tojót és a hímet. Talán, hogy ne sírjanak egymásért.
a tojót és a hímet. Talán, hogy ne sírjanak egymásért.
Ezután tollukból kalapdísz készül, testükből leves,
Ezután tollukból kalapdísz készül, testükből leves,
avagy megtöltik gombás-májás keverékkel.
avagy megtöltik gombás-májás keverékkel.

Bulldog

Apád úgy csöngetett,
mint egy bulldog.
Vannak ilyen emberek.
A telefon csöngéséből
tudni lehetett,
hogy ő akar felhívni téged.

Addig nem hagyta abba,
amíg fel nem vette.
Van, aki hármát csönget,
van, aki ötöt csönget,
ő végtelent csöngetett.
Egy darabig, a katonaságban,
telefonközpontsként
dolgozott, miután az
idegösszeroppanása volt.
Erről nem sokat tudsz,
úgy képzeled,
mint az Acéllövedékben volt.
Ha keresett valakit,
nem érdekelte, hogy zavar,
újból próbálkozott.
Kapcsolatba akart veled lépni,
mindenáron, sürgősen.
Üldözött a csöngetése,
míg meg nem hallottad,
amíg fel nem vette,
amíg fel nem adtad.
Végül legtöbbször
csak belekiabált
a vonal túloldalán, hogy
„Bon giorno, kisfiam!
Itt a lemezeket játszó
Erdélyi Péter a Randevou
am Nachmittag műsorában,
hogyan vagy?” Nem találod
semelyik nosztalgiaoldalon
ezt a beköszönést. Vajon ő
találta ki? Vagy csak az ő
képzeltét ragadta meg?
Sokszor csak üvöltözni
tudtál vele, mert nem voltak
épp egy hullámhosszon.
De nem igaz,
hogyan mindig csak üvöltöztél,
sőt általában nem, a sok
a nullához képest volt az,
a könyvedben, amit elküldtél
neki, de nem biztos, hogy elolvasott,
sokkal rosszabbnak
tűnik az egész kapcsolat.
Nincs benne semmi abból,
ami miatt várod, hogy
felhívjon végre.

Retúr

A vonat érezhetően lassított, majd a mozdony felől éles, gyors füttyszó hangzott fel és megálltak. A bal oldalon üres, frissen boronált szántó volt. Néhány ős legelészett nem messze a sínektől, de a vonat kürtjétől megriadtak és futásnak eredtek a távolba. Jobbra egy öreg tanya állt, egy nyárfaliget közepén. A főépület kéménye görbe volt, és egy helyen látszott, hogy megcsúsztak a téglái; ott gomolygott ki a füst. Még dülöngéltek a napsugarak a fák között, délutáni fehéres fény tapadt mindenre.

A két fiú az ablaknak nyomta a fejét, hogy jobban kiláthassanak. Keresni kellett azt a pár tenyérszerű helyet, ahová nem jutott a festékszóró sugarából. A fiúknak persze először tetszett, hogy szép színes vonatot fogtak ki, csak később, az út folyamán gondolták meg magukat, hogy a tarka graffiti helyett jobb lenne a tájat nézegetni. Kicsit unatkoztak. Már félúton ráuntak a beszélgetésre, kifelé nem nagyon tudtak nézni, bent meg nem volt semmi érdekes. A fülke falán lógott három kép a Nyugati pályaudvar történeti korszakaiból, de azokat már az első tíz percben betéve tudták.

Jó ideje a legérdekesebb dolog az volt, hogy megálltak. Amikor az ablakban lévő látványt megunták, kiléptek a fülkéből és a folyosón lehúzták az ablakot. Hűvös, alkonyi levegő csapott be. A magasabbik fiú kidugta a fejét, előre majd hátra nézett. Összeráncolta homlokát, vékony bőre úgy gyűrődött, mint egy harmonika redői, lehelete hosszú, kékes oszlopban szökött ki a száján. Nem kellett lábujjhegyre emelkednie, úgy is kényelmesen kilátott. Erősnek látszott a kopott, súlyos bőrdzseki alatt, arcán már kinőtt néhány szál szőr. Sárga ujjaival az ablakpárkányba kapaszkodva fürkészte a tájat.

– Látsz valamit? – kérdezte a másik fiú, vékony nyakát nyújtogatva. Szőke haja volt, orrát sűrűn beszótták a szeplők, a szeme szürke volt, teste vézna.

– Semmit – rázta meg a fejét a barna hajú fiú. – Csak úgy megálltunk – tette hozzá, és a zsebében kezdett kotorászni.

– Á, már sötét lesz, mire Pestre érünk – motyogta a szőke fiú.

A barna hajú megszívta az orrát. A belső zsebéből elővett egy rongyos csomag cigarettát, meg egy gyufát.

– Azt mondtad, tudod az utat – mondta a barna, miközben kipöckölt egy cigarettát a csomagból, és a szájába tette. – Attól, hogy sötét van, ugyanaz az út.

– Persze, tudom én – mentegetőzött a szőke fiú. – Voltam sokszor már. Amikor anya elhozott. Nincs messze a vasúttól.

– Akkor nincs is gond – vont vállat a barna fiú, és meggyújtott egy gyufát, majd a cigit és a gyufát a szőke fiú kezébe adta.

Az meredten állt.

– Ez benne van a buliban – kezdte a barna hajú fiú –, most nem kell jó fiúnak lenni.

A szőke kivett egy szálat, a szájába tette, és a gyufával kezdett babrálni.

A vonat közben nagy rándulással elindult.

Másfél órával később futottak be a Nyugatiba. Közben besötétedett, és fagyos esti levegő fogadta a vonatról leszállókat. A két fiú elsőként lépett le a vonatról, és a fülke égető fűtésétől felhevült testükbe rögtön behasított a hideg. A barna fiú összehúzta magán a bőrdzsekijét, a szőke fiú a farmerkabátját.

Kiértek az utcára. Sűrű forgalom volt, mindenhol dudaszó hallatszott, a fényszórók egymásnak feszültek, elhúzott egy villamos is. A pályaudvar szellőztető ventilátorai előtt hajléktalanok feküdtek, nagy halom szeméttel körülvéve, a járdán hosszú, göcsörtös vizeletpaták folyt lefelé a fekhelyüktől. Nem messze tőlük, a metrólejáró első lépcsőfokán egy férfi a Bibliából olvasott fel hangosan. Ujjnyi vastag volt a szemüvegének lencséje, arcát egészen közel nyomta

a lapokhoz, és igyekezett az utcai lámpa fényében kivenni a szavakat. Néha, amikor hangsúlyos részhez ért, felordított.

A szőke fiú intett a metró felé.

- Az kell nekünk - mondta.

- Biztos? Jól emlékszel? - kérdezte a barna hajú fiú.

- Igen. Anya arra szokott vinni - felelte a szőke.

- Mikor vitt utoljára?

- Öt vagy hat éve. De biztosan arra kell menni. A metróval.

- Jól van. Akkor gyерünk. Szétfagyok teljesen. Hozhattunk volna pulcsit legalább. Bár ki gondolta tavasszal.

Lementek a lépcsőn. Odalent még nagyobb tömeg volt. Csoportokba verődve álltak. Punkok, akik egy flakon bort adtak körbe, deszkások, politikai aktivisták, hajléktalanok a falak mellett, szinte minden négyzetcentiméteren, árusok, részegek, és büfékből kiáramló, mindent beborító használt olajszag.

Mikor látták, hogy nincs ellenőr, gyorsan lelőgtak a mozgólépcsőn. A szerelvények menetszele felcsapott letről. Hallatszott, ahogy csikorog egy éppen befutó metró. A két fiú futásnak eredt, és még az utolsó pillanatban felugrottak, majd az ajtó becsapódott mögöttük. A szőke folyamatosan nézte a térképet a kocsi plafonján, és magában számolta megállókat, majd egyszer csak felkelt az ülésről, és azt mondta, hogy szerinte ez lesz az a megálló. A barna fiú bólintott. Leszálltak. Felmentek az utcára.

A szőke fiú körülnézett.

- Jó helyen vagyunk - mondta mosolyogva.

Elindultak. Jó negyed órát gyalogoltak, míg elértek egy régi, magas házhoz. A szőke fiú a kapucsenegőhöz lépett, és az ujját végighúzva olvasta le a neveket.

- Ez lesz az - mondta. - Itt a faterom neve. Jó helyen vagyunk.

- Akkor csengess, mert rommá fagyok itt - vacogta a barna fiú.

Rányomott a csengőre. Semmi. Még egyszer becsengetett, de már hosszabban. Megint semmi. Leültek a ház lépcsőjére, és vártak.

Három óra múlva teljesen átfáztak, és a barna fiú azt javasolta, hogy menjenek vissza a vasútra, mert ott legalább meleg van. Még elcsíptek egy metró, és hamar újra a pályaudvaron voltak. Bevackoltak a váróterembe, ahol még volt néhány üres pad. A többit elfoglalták a horkoló részegek. A két fiú összehúzta magán a kabátot, és cigarettáztak, csak hogy teljen az idő.

- Jó, hogy eljöttél velem - mondta a szőke fiú.

- Persze, hogy eljöttem, nem volt más dolgom - vont vállat a barna fiú, és eltaposta a csikkét.

- Sajnálom, hogy nem találtuk meg a faterodat.

- Én is - súgta maga elé a szőke fiú. - Remélem, nem derül ki otthon, hogy leléptünk, akkor tuti elvernek.

- Engem lehet, amúgy is elvernek. Csináltam pár hülyeséget mostanában. De amíg azt hiszik, hogy nálad alszunk, addig nincs gond. Muterod meg azt hiszi, hogy nálam alszunk. Szóval nem lesz gond - mondta, és nagyot ásított. - Bár ilyen vacak helyen még nem aludtam.

- Én sem - nevetett a szőke fiú.

Hajnaltan az első vonatra szálltak fel. Behúzták a kabin ajtaját, fejük alá csavarták a kabátjukat, szinte rátapadtak a forrósodó ülésre, és aludtak.

A vonat csak egyszer állt meg hosszabb időre. Bal oldalon az apró tanya ferde kéménye füstölgött, a nyárfák erdejében, jobbra már oszlott a köd a szántó felett. Lassan kelt fel a nap.

Nyőgér Róbert

PulleMBER

Kérem alássan, lehetett azt már gyanítani, nekem elhiheti, ha mondom, tudniillik a személyzetből többünknek is szemet szúrt, miszerint Kovács Hugó, a Fekete Sas fürge-nyurga pincérkéje, felszolgálócskája, ugyebár, az utóbbi időben, hogyan, hogyan nem, egyre többet toporog a hátsó konyha lengőajtájánál. Akárhányszor szóvá tesszük, ugyan, mondja már meg, ha szabad kérdeznünk, mit kandikál a tekintetes pincér úr azon a párás körablakon keresztül a hátsó konyha ingó-ringó fertályának irányába, hablatyol csak valamit, nyaka ferdül, fizimiskája sápad, homlokzata eresedik. Aztán, ha kell, ha nem, napestig ott téblábol a konyha körül nemkülönbön továbbra is.

Nem is tudtuk mire vélni ezt a hebehurgyaságot, mert bár azt azért igencsak nyögve nyelősen lehetne mondani, hogy szorgos személyzetünk kifogásolhatatlan húzóereje lenne ez a Hugó – a vendéglátás zsargonjával élve: nem egy tetőtől talpig *pulleMBER* a szentem, ha tetszik érteni az igen tisztelt járásbíró úrnak, hogyan értem – mégiscsak tizenketten dolgoznak a keze alatt. Noha egyik sem egy vendégoldal, azért felelősség nyugoszik azon a két tepertő vállán.

Csak a mihez tartás végett, Isten a megmondhatója, ki protezsálta be a Sasba ezt a tejfelesszájú Hugót, mindenesetre első ízben a hátsó konyhára került, hogy betanuljon. Egy szempillantás alatt napvilágra jött, hogy nem bánik valami jól a késsel, tudniillik már a legelső napján annyit teszetoszászkodott, hogy, hogy nem, felvágta a csuklóján a vérerét. Hovatovább, úgy spriccelt, frecsegett az a bumfordi vér belőle mindenfelé, hogy felváltva kellett mellétérdepelnünk, úgy szorítottuk, kézilányok, azt a gizda csuklóját neki, amíg meg nem érkezett a seborvos. Az meg mindösszesen annyit mondott a vérben fetregő, hullasápadt Hugónak, hogy látom, komám, elcsakliztad a munkám, na most aztán, hogy vágjak így eret rajtad. Mondanom se kell, aztán selejtezni kellett harminc deka szikasztott júdásfülegombát, illetőleg kis híján egy kilogramm ilyen-olyan szárnyashúst. Elég az hozzá, a történetek után saját feleségét vette maga mellé a szakács uraság, a Hugóra meg inget adtak inkább, tálcát a kezébe, aztán uzsgyi, pincér lett belőle, mire feleszmélt. A konyháról kikerült ugyan, de két borralaló között addig-addig járkált vissza, kolbászolgotott a szakácsné után, hogy, hogy nem, hát belehabarodott. Szépen vagyunk, mondhatom.

Mikor aztán fény derült a ledérkedésre, saját szemünkkel láttuk, ahogy az egyébként is mindig nyűgös szakács uraságot úgy elfutja a pulykaméreg, hogy a lengőajtón keresztül az ebédjüket jóízűen költő vendégsereg közé ront – pedig szakács lévén, ugyebár, ő oda be nem teheti a lábát – aztán a kiskésit, óberkodik a tömzsi harcsabajusz alól az egész vendéglő füle hallatára, ugye, hát hogy majd adok én neked az asszony körül pecérkedni, mégis mit képzelsz magadról te nyeszedék, te pörcc, minekutána a vendégasztaloknál sürgölődő pincérkölyök felé hajít egy jól megtermett badellát. De akkorát ám, bíró uram, hogy egy újszülöttet könnyűszerrel meg lehetne fűrösztetni abban. Lett is aztán ordítózás, csörömpölés, riadalom, miegyéb. Még a fakanál is megállt volna a levegőben, mondhatom.

Hugó persze nem várta meg, hogy kupán találja az az irgalmatlan nagy badella, ellenben igencsak sietősen távozott a helyszínről. Egyenest a kanálisnak vette az irányt, mint később kiderült, nem másért, mint hogy önkezevel szabjon gátat minden savanyúságának. De bizony, ahogy beleugrott, az a zimankós víz valahogy egyből el is vette azt a fene nagy kedvét a meghalástól. Szíve, lelke, meg alighanem más egyebe is összetöpörödött neki ott a szálló mögötti mederben.

Félrebeszél, mikor kisegítették. Nem is csoda, amennyi vizet nyelt a nyomorult. Azt mondja, nem elég, hogy ilyen pucérul vagyok, még ruházni is meg akarnak. Meg aztán, hogy készüljenek a nagymosáshoz, a gőzöléshez, mert nem egészen a viszonzatlan szerelem lepedőjébe csavarodott ám be. Hogy csípett volna fel egy leszedő lányt inkább, mert amint nyugovóra tért a többi pincér,

szakácssegéd, leszedő-, meg kézilány, akkora borralalót kapott, amekkorát azokkal a kényes terítékekhez szokott, szolgálatkész kacsócskáival még úgyse fogott. Hogy arról aztán most koldulhat, akinek akar.

Csak aztán nehogy úgy bánjon majd velem is az úrfi, mintha porcelánból lennék, kezitcsókolom.

BEDŐ SÁNDOR:
Madarak
1994

Nyilas Atilla

Incepció

Fasizmust álmodok.
Fölébredek.
Visszaalszom.

Fasizmust álmodok.
Visszaalszom.
Fasizmust álmodok.

Fölébredek.
Visszaalszom.
Fölébredek.

Fasizmust álmodok.
Fölébredek.
Fasizmust álmodok.

A vécé szolgája

Ami kénytelen szokott megfogalmazódni,
azt most szándékosan idézem fel.

Le akarom-e húzni még a vécét? Nem.
Akarok-e még pumpálni benne? Nem.
Akarom-e a csészét kefélni? Nem.
Akarom-e a pumpát mosni? Nem.
Akarom-e a kefét mosni? Nem.
Akarok-e a kilépőn igazítani? Nem.
Kell-e új gurigát tenni a tartóba? Nem.
Akarok-e még illatosítót fűjni? Nem.
Kell-e tartalék gurigát tenni a létrára? Nem.
Le kell-e kapcsolni a villanyt? Nem.
Be kell-e csukni az ajtót? Nem.

Lehúzni nem, pumpálni nem,
kefélni nem, mosni nem,
igazítani nem, új guriga nem,
illatosító nem, tartalék nem,
lekapcsolni nem, becsukni nem.

Nem akarom! Nem akarok!
Nem kell! Nem akarok!

Én nem akarok a vécé szolgája lenni!
Nem, nem, nem!

(Vécé szolgája, szerencsétlen,
jaj nem így éltem, nem így éltem.)

Álomkamra

Az álmodó áramtalanít két elosztót,
kikapcsolja a mobiltelefonját,
pizsamát ölt, esti gyógyszert vesz be,
megnézi, zárva-e a lakás ajtaja,
vizel, fogat mos, jó éjszakát kíván,
visszavonul az álomkamrába
— ami hajdanán a nappali volt,
aztán amikor ideköltöztünk,
egy ideig raktárhelyiségként szolgált,
majd karácsonyfás szobának neveztetett el,
nappali volt megint, pianínóval,
aztán a hálónkat átadtuk a lányunknak,
s a korábbi nappali lett a hálószobánk —,
kisvillanyt kapcsol föl, megágyaz,
támlához polcolja a fejét,
olvas néhány oldalt a Bibliából,
leteszi a könyvet és a szemüvegét,
kattint a kislámpa kapcsolójával,
nyaka alá igazítja a gyöngypárnát,
az oldalára fordul, gondolkodik,
gondolatai lassan elmosódnak,
és egyszer csak már végre álmodik —
álmodik az egyik keresztfiáról,
álmodik egy felolvasóestről,
minden vershez külön fellépőruhát,
rég nem látott költőtársairól,
köztük olyanokról, akik már nem élnek,
piros tintával írott levélről,
álmodik egy sakkversenyről,
lóval levett kétdecis pohárról,
álmodik egy régi szerelméről,
gyereket vár tőle, és döntenie kell,
egy festő négy alkotókorszakáról,
cirkuszszerű moziról, autóvezetésről,
vizsgáról, Pilinszky Jánosról,
nem kéne-e mindent újrakezdeni,
és csak olyan verset írni, mint ő,
álmodik egy performanszról,

nagy utazásról, zsúfolt vonatról,
szívéhez közel álló tanárkollégáról,
veszélyben lévő csecsemőről,
álmodik baráti szerkesztőről,
*saját kényszeres tüneteiről —
ajtók és triplaüvegű ablakok
szűrik a zajt, függönyök a fényt,
és de jó az álomból ébredni,
hangulatában ideig bódulni.*

Erdei rögtönzés

Ujjaim hegyét kanyargó patak
szentelt vize mossa,

öreg fák megrázó oszlopai közt
leng a nyár tömjénillata,

lombok résein át betűz a nap,
mintha rózsaablakon,

madarak templomi éneke
osztozik áhítatomban,

mohos kövek oltára előtt
megáldozok egy szem számócával.

Gráf Dóra

megáll a folyó

felsorakozni, indul a verseny, ki szeret jobban,
gurulunk, gurulunk, jó ez a lejtő, nem akarsz nyerni,
megkövült fájás, akár a vízkő, ecetet öntök a tálba,
súrolom, súrolom, szúrja a szemem, a szívem, a másik,
szúrja a másik, a régi szerelmed, száraz az emlék,
mily buta verseny, szerelemverseny, vadkacsa lennék,
denevér lettem, felülről nézem, mi megy itt köztünk,
rövid a szárnyam, nem érlek így el, muszáj leszállnom,
csukva a gombszem, körbeölellek, jó a sötétben,
közelhajoltál, megpuhítottál, nézz ide, sírok,
ne félj, ha így látsz, hódara hull csak, nem marad itt meg,
türelem, türelem, jéglapok úsznak, megáll a folyó a fák közt,
feljön a nap, és tisztul a tál is, telnek az órák,
olvad a szárnyam, munka után majd várlak a hídon

panoráma

már az összes utcanevet megtanultam,
és tudom, hogyan készítik ezen a vidéken a tarhonyát,
mire jössz, és azt mondd, hogy otthont
nem egy útikönyvben talál magának az ember,

nézem a nyárfát az ablak előtt, megkérdezed,
nem vagyok-e magányos, és bár nem tudom,
mit jelent ez a szó, mindig visszhangzik bennem,
mikor próbálok benaptejezni a hátam,

mit keres az érzelmek és ösztönök városában,
aki a racionalitás vidékén született,
nem értem a nyelvet, az emberek furcsán néznek rám,
elment az utolsó buszom, és te felajánlod,
hogy aludjak nálad, a panzióban,

mint tóparton a vízcicsúsdák, összefonódnak a gondolatok,
otthon vagyok a kérdéseidben, a távolságban, amit tartasz,
kinyitod előttem az ajtót, elfordulsz, amíg öltözöm,
otthon vagyok, mint nyárfalevélben az őszi szelek,
valaki felírta a táblára, hogy játék az élet,

és én megtanultam, ezt is, újra és újra
fölszaladok a lépcsőn, beállok a sorba,
pedig nem nagyon szeretek csúszdázni,
félek, hogy fájni fog, és leesik a fürdőruhám,
és nem hallok, nem látok semmit a víztől,
félek, hogy nem tudok megállni

BEDŐ SÁNDOR:
Golgota
2006

Sajnos

Alig várom, hogy megjöjjön Apa, sajnos, Anya azt szeretné, ha nem örülnék. Úgy hívja Apát, az a mocskos kúvapecér, nem tudom mi a pecér, azt hiszem pucért akart mondani, csak rosszul, én is rosszul mondtam sok mindent kicsi koromban. Mióta a Kossuth utcában lakunk, Anya sokszor beszél rosszul. Nem is értem, sajnos. Nekem Apa pont olyan, mint azelőtt volt, miután Anya gyorsan összehajszolt egy böhöm, fekete bőröndbe. Még egy rohadt, normális bőröndünk sincs, kiabálta, mert Apátokat a kúvák segge jobban érdekli, mint a családja. Futott össze-vissza, mint pók a falon, ahogy Apa szokja mondani. És ismételte, mint a gép: képes volt a szemembe mondani, hogy van egy kapcsolata, régóta, és én észre se vettem, mert annyira nem jelent ő nekem semmit. Elképesztő, ekkora személtáda, inkább hallgatott volna a kúvájáról, a kúvaéletbe. Van pofája azt mondani, hogy végre egyszer őszinte akart lenni. Darálta, darálta mint a rendőrautóm, POLISZ, POLISZ, POLISZ, közben kidobigálta a ruháit a szekrényből, begyúrta a bőröndbe, sajnos, aztán talált egy nagy nejlonszatyrot, abba benyomta a mi holminkat, nem értettem mit akar, milyen kapcsolat miatt haragszik Apára, mért rángat minket be a Fiatba, és visz minket Virággal a Kossuth utcába, Nagyiékhoz, és azt mondja, ezután itt fogunk lakni, kérdés nincs. Azóta össze-vissza alszunk, sajnos sosem vagyok biztos, amikor felkelek, hogy hol fogok lefeküdni, Virág se tudja, pedig ő már harmadikos. Kérdeztem Ádámot is, ő a legjobb barátom, hogy mi az a kúvapecér, de ő sem tudta, csak azt mondta, ne beszéljek ilyet az óvónénik előtt, mert sarokba állítanak. Amúgy is gyakran beállítanak, azt mondják, kezelhetetlen vagy kisfiam, sajnos, én nem akarok olyan lenni, de mégis. Na végre, cseng a kapucsengő, ez Apa kell legyen. Szerintem pont olyan, mint volt, mióta én emlékszem, kicsit talán dagadtabb, a csaja főz neki, állítólag. Anya nem főzött, azt mondta elvből, nem tudom mi az az elv, csak zacskós levesre telik belőle, azt is odaégette. Apa kiabált, ez nem igaz, hazajövök fáradtan, éhesen, nem eszem a városban, hogy megfogjam a pénzt, itthon meg kaja nincs, csak a mosatlannal teli mosogató, hogy egy pohár vizet nem lehet kiengedni a csapból. Anya meg sikított, hogy Apa ne ordibáljon, a kiabálás válóok, nem tudom mi a válóok, sajnos, de hagyjuk, már fáj a hasam.

Nem jössz Virág? Gyere már, légyiszi! Bicajozunk majd Apával, tudod, a templomnál, holdvilágban, olyan klassz, te is szeretted, gyere már, nem akarok egyedül menni. Rosszul érzed magad? Az előbb még nem fájt semmi, na jó, én elhiszem, hogy hányingered van, nekem is szokott, tudod, de hát Apa is tud venni nekünk orvosságot. Sajnos nincs kedved? De lejössz legalább? Gyere, szaladjunk, biztos nagyon vár már Apa, görkorigizhatnál is, ha nincs kedved bicajozni, na jó, oda adom a piros autót, mehatsz egy-két kört, na jó, legyen három. Sajnos, akkor sem tudsz jönni? Akkor nem érdekel, rohadj meg itt a Kossuth utcában. Én nem beszélek csúnyán Anya, csak nem értem, mért nem akar. Ha nem akar, hát nem akar, ellesztek jól ti ketten apával, férfiak, nem? Virág nélkül is. Anya fél szájjal mosolyog, így csak ő tud, nem szeretem, amikor ezt csinálja.

Apa, de jó, hogy elviszel. Megyünk bicajozni?

Hát persze...

Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

De Anya, tudok én vigyázni magamra, a múltkor, amikor majdnem egy autó alá estem, az azért volt sajnos, mert megijedtem, bocsánat, de most már nem ijedek meg, azóta már nőttem két centit, ti mondtátok.

Jellemző, ezt is utólag kell megtudjam, hogy kis híján meggyilkoltad a fiunkat. A felelőtlenség az igen, az változatlan.

Szóval nem jössz kislányom? Oké, nem erőszak. Puszi sincs? Gyere, fiam, induljunk!

Köszönöm, köszönöm Apa, hogy elviszel, bocsánat, Virágot nem tudtam magammal hozni, fáj a hasa, meg hányingere van.

Oké elhiszem, így büntet, ennyi. Váltunk témát. Nézd azt a hatalmas sárga kamiont, ilyenekkel fogok járn.

Elviszel engem is Apa?

Hát majd meglátjuk, ha szófogadó leszel.

Nem szeretem, ha azt mondja, majd meglátjuk, abból az lesz, hogy elfelejtődik, elmarad, el kell engedni.

Ígérd meg Apa, hogy elviszel a tengerig, úgy szeretném látni a tengert. Mindig azt mondod, majd meglátjuk, majd meglátjuk. Ez nem igazság, Virág már látta, fürdött is benne, én mikor láthatom? Ne mondd, hogy még van időm, még kicsi vagyok. Én már nagy vagyok, hat éves, ti mondtátok. Egyszer azt mondjátok, hogy nagy vagyok, máskor meg, hogy kicsi. Sajnos nem én beszélek össze-vissza. Megyünk Tatiékhoz is?

Persze, ott fogunk holnap ebédelni, ha akarod.

Akarom, de pizzázni szívesebben mennék.

Azt most nem lehet, nincs pénzem.

Ha majd kamionozol, sok pénzed lesz?

Remélem, legalább háromszor annyi, mint abban a mocskos hivatalban.

Nem tudom, mért mondja, hogy mocskos, amikor Mikuláskor bevitt, láttam, hogy a takarítónénik egyfolytában nyalták a padlót a rongyokkal, csillogott-villogott minden. Akkor együtt voltunk Virággal, mindenki kedves volt hozzánk, az Apa főnökasszonya ajándékot osztott minden gyerekeknek, még barackot is nyomott a fejemre, amit nagyon utálok, de Apáért elviseltem. Nem értem, mért nem tetszik Apának az a hely. Elege volt az állóvízből, azt is mondja. Meg a könnyörgő adományból, amit fizetésnek csúfolnak. Nem tudom, mi az állóvíz, sajnos, a Tisza folyik, a vízcsap is folyik, az biztos, a könnyörgő adományt sem értem. Ha kamionos lesz, azt mondja Anya, sokat lesz távol. Sajnos. Ezt nem Anya mondja, én. Jó lenne, ha magával vinne Apa, igaz, akkor meg Anya hiányozna. Ha Apánál vagyok Anya hiányzik, ha Anyánál, akkor Apához vágyom. Mindjárt otthon vagyunk, ezt már felismerem, a napelemes háznál befordulunk és ez már a Délibáb utca, ott álldogálnak a kis fenyők a házunk előtt, mintha várának. Egyszer integettek is, amikor Anya elvitt. Apa ültette, olyan kicsik voltak, mint én, de nálam gyorsabban nőnek, már kétszer akkorák. Ahogy meghallja a Bodri, hogy megállunk az autóval, szétugatja a kenelt, kihallatszik az utcára, ahogy dobja magát a kerítésének. Szeretem a Bodrit, ő is szeret engem, a múltkor is szájon nyalt, sajnos. A Mami azt mondta, attól betegedtem meg, nem vigyázok sajnos, és minden bacit felszedek. Nem tudom mi a baci, valami láthatatlan Gonosz lehet, mint a Kék Szörny, akit mindig üldöznek, de sosem látják, csak az árnyékát, amikor már azt hiszik elkapják, eltűnik megint. Tati sajnos nem szereti, azt mondja nem kellene egy hatévesnek ilyen stupido videojátékkal foglalkoznia. Ki mutatta ezt meg neked? Nem mondhatom meg, hogy Virág, mert akkor rá is haragudni fog. Azt mondom Anya, amire ő azt morogja, nem hiszi, és nem faggat tovább. Mindenesetre elegendem van belőlük, a bacik nagyon veszélyesek, sajnos. Mindig kezet mosok, ha bemegyek az udvarról, mégis köhögök, meg kisebesedett a szám a múltkor. Kiengedhetem a Bodrit? Köszönöm Apa. Na gyere, simogassalak meg, jaj, lassabban, felborítasz, látom nincs vized, annyit ugráltál, hogy kiborult. Apa, hol a locsoló, ja igen, látom már, na gyere, igyál, biztos szomjas vagy, csak ennyi? Kihozhatom az autót? Nem felejtetted el feltölteni?

Most hagyd, bicajozzunk, jó? Addig töltődik, aztán kigurulunk esetleg a játszótérre. Rendben?

Rendben. Hozom a bicajt. Ha „esetleg”, az azt jelenti, nem lesz belőle semmi, sajnos.

Várj, nem olyan egyszerű, tölteni kell ivólevet, mert tudod, mindig szomjas szoktál lenni, ha nem viszünk. Aztán megnézem, elég kemény-e a gumid. Az enyémbe biztos kell fújni egy adagot.

Szeretek Apával, meg Virággal bicajozni. Anya nem szeret, sosem jött velünk. Régen sem, amikor még ő is a Délibáb utcában lakott. Én szeretek elől menni, de sajnos, nem sokszor engedik. Apa szerint Virág jobban tájékozódik. Meg jobbak a lefrefei. Nem tudom, mi az a lefref. Most Apa megy elől, mert ő tudja, mi a lefref, és hogy merre akarunk menni. Azt hiszem, kigurulunk a tanyára Zsombihoz, ha a templomnál eltérünk a temető felé, akkor ez így szok lenni. Ők barátok. Neki is van eksze, így mondja Apa Lejlának, biztos a göndör, vörös haja miatt,

amikor kiabál, rázza a fejét, a haja az arcára borul, de legalább nem látszik a tátogó szája, amiből csúnya szavak bugyborékolnak, ahogy a rajzfilmekben szokás, az oviban biztos kiállítanak. Ő csak ritkán jön át, ha nagyon kell neki valami, szokta mondani Zsombi. A fia, meg a lánya sajnos már nagyok. Oszkár nem játszik velem. Folyton a számítógépnél ül. Zsombi néha kizavarja az udvarra, hogy szívjon friss levegőt. De csak ül, bámul maga elé. Hiába mondom neki, hogy jöjjön bicajozni, vagy parittyázni, azt mondja az fárasztó. Meg én is fárasztó vagyok, fogjam be a lepénylesőm. Sajnos, Osi ilyen. A testvére, Orsi, meg az anyjánál van, sajnos. Ő szeretett játszani Virággal. Engem is bevettek a fogócskába néha. De nem szerettem, mert mindig én voltam a fogó. Most Virágot nem tudtam hozni, megmondom, játszunk mi ketten. Sajnos, nem fogja akarni. Megmondom Apának, ne üljünk ott sokat. Ő szeret dumálni Zsombival, megisznak egy sört, vagy egy kólát. Sajnos, a vágóhíd felé megyünk. Nem szeretek arra bicajozni, rázós az út, vad kutyák ugatnak. Tudom, hogy nem tudnak átugrani a kerítésen, de akkor is, ijesztő, ahogy neki dobják magukat a vaskapunak. Azt mondja Apa, nem szeretné, ha Anya megtiltaná a bicajozást a forgalom miatt. Erre nincs forgalom. Anya nem szereti, ha azt csináljuk, amit ő nem szeret. Az út egyik oldalán száguldanak az autók az autópályán. Szeretem hallani ahogy elsüvitenek, ki tudja honnan, hova, nagy titok. Nem veszélyes, kerítés van köztünk, van ahol kis erdő is, vagy bozótos, vagy kopár föld, azt hiszem tallónak hívják. Nyáron szokott nőni rajta repce, meg kukorica, meg búza, meg nyúl, most tavasz van, csak kopasz barázdák vannak, meg traktornyomok. Azt mondják tavasz, de hideg szél fúj. Kell a kesztyű. A kesztyűvel mindig baj van. Mindig elveszítem. Sajnos. Vagyis most már nem annyira. Megvan mind a kettő, sajnos, az egyik piros, a másik kék. A Maminak ez nem tetszik. Azt mondja, ki fognak nevetni az oviban. Apának sem tetszik. Azt mondja szomorúan: nem lehet minden nap másik kesztyűt venni. Anya meg azt mondja: semmi baj, most úgyis trendi felemás zoknit, meg kesztyűt viselni.

A felüljáróig tekerünk, nagyon meredek, alig bírom, sajnos. Nem mondom, nehogy Apa azt higgye, gyenge vagyok. Ha felérünk, megpihenünk, Apa is fújtat, gyöngyözik a homloka, biztos a pocija miatt. Nézem alattunk a suhanó kocsikat, dübörgő kamionokat, ahogy kisebbednek, kisebbednek és elfogynak a messzeségben. Nem tudom ez hogy van, hogy lesznek megint hatalmasak, miután egyszer már lefogytak. Szeretnék ledobni valamit, de Apa nem engedi. Balesetveszély. Szerintem a hatalmas kamionnak nem tud ártani a pici kavics. Egyszer, amikor Apa nem vette észre, ledobtam, nagyot ugrott a tetején, és nem lett semmi baj. Lefelé száguldunk, Apa engedi, csak figyeljek nagyon. Már messziről látszik, Zsombi slaggal mossa a traktort az udvaron. Egyszer felülhettem rá, robogtunk a mezőn, Apa meg Virág autóval követtek minket. Virág is fel akart mászni. Nem engedtem, sajnos. Nem lányoknak való a traktor. Apa is haragudott, Virág egész nap nem szólt hozzám, de kibírtam. Tati sem adott nekem igazat, sajnos. Pedig Tati szeret, bár ritkábban mondja, mint Mami. De érzem. Azt is megengedte, hogy felmászak a sufni tetejére Virággal és együnk az eperfáról epret, amikor nem látta senki. Olyan izgi fent a tetőn, kilátni az utcára, átlátni a szomszédba Ilonka nénihez, aki megfenyeget az ujjával, megkérdezi, vigyáz rátok valaki? Tati azt mondja, nem illik leskelődni, ne nézzünk oda, de lehetetlen nem oda nézni. Ott hentereg a kövér cicája, hasonlít rá. Úgy szólítja: Szilveszter, gyere elő, Szilveszter drágám. Az a dagadt dög, meg teszi magát, hogy süket. Hát mit nézzünk, a kékséget? Még ha hóbollonok lennének ott, vagy repülők. A Bodri nem érti a hóbollonokat, két lábra áll, úgy ugatja őket. Nagyon vicces. Menjünk már Apa, unatkozok! Nem szeretem, amikor Anyáról beszél Zsombinak. Engem nem érdekel, hogy a barátja, én sem mondom el Ádámnak, ha Anyára haragszom.

Visszafele a közúti felüljárón tekerünk, nem olyan nehéz felfelé, nem olyan meredek, mint a másik, de lefelé nagyon félek, nagyon gyorsan gurulok, hirtelen fékezni nem szabad, azt mondta Apa, orra lehet bukni. Szembe teker egy bácsi meg egy néni, egymás mellett beszélgetve, fékeznek? Ne fékeznek? Apa rájuk kiabál, végre elférek. Sajnos, nem tartják be a szabályt, azt mondja Apa, ő is összeütközött egy nyanyával, mert lefelé jövet meg akarta előzni a bácsiját, Apa meg hiába próbált félrehúzódní, összeakadt a kormányuk, szerencse, hogy nem halt meg a nyanya, Apa egyenesítette ki a kormányát, mert elgörbült, Apának lement a bőr a térdéről, meg a könyökéről, mikor hazaért le kellett kezelni, azt hitte a válla is eltört, sokáig fáj neki. Vigyázni

kell a nyanyákkal, azt mondja Apa, vakmerők, nem féltik a tyúkszaros életüket, de nem jó a lefexük. Besötétedett, mire beérünk a városba, a cukrászdánál, ahol nyáron fagyizni szoktunk a strandról hazafelé, megállunk, felkapcsoljuk a világítókat. Kérek fagyit, bár nem hiszem, hogy kapok. Nem is. Apa szerint a fagyihoz hideg van. Álljunk-e meg a templomnál, kérdi Apa. Nem akarom, fáradt vagyok. Nézzük meg, mit csinálnak a Mamiék, mondja Apa. Nem nehéz kitalálni, biztos nézik a tévét. Na jó, legyen, sajnos, most inkább egyenesen haza mennék. Biztos neki is hiányzanak a szülei. Az udvar sötét, pedig sütkez az hold, nagy árnyék liheg felénk, megijedek, valami zombi? Aztán eszembe jut, hogy az Bakter, a roti, rögtön megnyalja a kezem, régen félttem tőle, olyan nagydarab, erős, de sosem bántott. Anya sajnos nem örül neki, amikor ott laktunk Mamiéknál, akkor én még nem voltam, csak Virág, de akkor is, Anya azt mondta, gyerekes háznál nem szabad rotit tartani. Anya most is fél tőle, de nem mutatja, amikor értünk jön, és a Mami elfelejti bezárni, mert a Tati szokott elhozni minket az oviból, Virágot meg a suliból, hogy ne maradjunk ott sötétig, pedig sokszor szeretnék maradni, s játszani a többi gyerekkel. Igaz, az sem mindig vicces, volt, hogy én maradtam utoljára, meg Manyi néni, mondta a telefonba, hogy jöhetne már valaki ezért a szegény kölyökért, Anya azt mondta, amikor hazafelé robogtunk, be kellett szaladjon venni kaját a Lidlbe, és a Manyi néni síkideg volt, mikor felhívta, sajnos, neki is lett volna valami fontos dolga.

Előre tudom mi lesz.

Szia kincsem! Gyere, hadd öleljelek meg!

Szaladok, megölelem, jó illata van a Maminak, szereti a virágokat, én is szeretem, kéri, karoljam át, szeretek felugrani az ölébe, eleinte ő is szerette, de most már azt mondja, öreg, nem bír, sajnos. Nem tudom, minek kell megöregedni, én, ha lehet, nem fogok, ha már nekem is lesz unokám. Én sose fogok meghalni, egyszerűen újra programozom magam. A Tati hátán is nagyon szerettem lovagolni, de most azt mondják, beteg a gerince, nem tud vinni. Olyan jókat játszottunk régen, a Tati lement kutyába, én is, Virág is felültünk a hátára, azt játszottuk, ő a Monster, és le akar dobni, de mi úgy kapaszkodunk, hogy ne tudjon ledobni, juj, de izgi volt, sikítoztunk, Mami meg kiabált, sajnos, hagyjátok már szegény Tatit, meg fogjátok ölni, nem neki való ez a játék. A Mami mindig tudja, kinek, mi való, mi nem, sajnos.

A veranda bezárva. Apának van kulcsa, bent sötét van, bekopog a hálóba, azt mondja a Mami, nem számítottak rá, nem fűtöttek be mindenütt, ülünk ott le a fotelbe. Tati meccset néz, látszik rajta, nem szívesen kapcsolja le a tévét: mi újság? Csak benéztünk, hogy vagytok. Rosszul tettük? Dehogy, dehogy, nem fáradt ez a gyerek? Neki való a sötétben kerékpározni? Majd kipihen magát. Szóval, minden rendben? Mi jól vagyunk, lekopogom. Persze, a Mami nem kopog semmit. Nem tudom, mit eszik a Tati a meccsen. Én nem szeretek futballozni, mindig megfogom kézzel a labdát, az nem jár, sajnos, Virág dühös, azt mondja, nem lehet velem rendesen focizni sem. Menjünk már Apa!

Nem szeretsz nálunk lenni, kincsem?

Szeretek, de most már jobb lenne otthon, voltunk a tanyán, és nem volt kivel játszani.

Nem túl kockázatos ez a gyereknek, fiam? Éjnek idején...

Apa legyint, nem szól. Mami mindig aggódik, Apa szerint fölöslegesen, sajnos. Menjünk már! A Mami csokit nyom a zsebembe, szerettem a csokit, ma már nem annyira, Anya azt mondja, ki fog hullani az összes fogam, ha sok édességet eszem, már így is kihullt néhány, azt mondják visszafog, de nem hiszem. Félek. A Mami szomorú, ha nem fogadom el, amit ad, Apa is mindent elfogad, hogy a Mami megnyugodjon, aztán ha nem esszük meg, oda adja a Bodrinak, és azt morogja, a Maminak erről nem kell tudni. Na végre, elindult, de a Mami még az ajtóban is mondja, mondja, hogy Anya mártírnak hiszi magát, pedig éppoly hibás, mint ahogy te sem vagy ártatlan fiam, mindig kettőn áll a vásár, (mi az a mártír? milyen vásár? a kisteleki, a mórachalmi? Apa néha elvisz, eszünk lángost, meg minden) valójában egy önző dög, nem tudja beosztani a pénzt, de a cigi az nem maradhat el... Utálom ezt hallgatni, inkább kimegyek a sötétbe, a roti ballag mellettem, elkísér a kapuig, hozzám nyomja a hatalmas fejét, majd elesem, megvakargatom a füle tövét, ahogy Tati szokta. Apa gyere már! Ez a gyerek sem szeret már nálunk lenni, az anyja elidegeníti tőlünk, hallom a Mamit, nem tudom, mi az, hogy idegenít sajnos, szerencsére Apa már elindult:

itt vagyok fiam, ne türelmetlenkedj. Sütünk egy jó csevapot vacsorára, remélem még szereted. Nem szeretem már úgy, mint régen, de nem mondom Apának, mert akkor szomorú leszel, és azt mondja: én már nem tudom, mit találjak ki, hogy jó legyen.

Hazafelé alig van forgalom, én akarok elől menni, Apa ráhagyja, a négysávosnál leszálok, Apa megdicsér, hogy ügyes vagyok, jól esik. Apa ritkán dicsér. Bodri most is messziről ugat, Apa szerint sok száz méterről megérzi a szagunkat, én nem hiszem, azt gondolom, meghallja, hogy jövünk, én is meghallok mindent, amit más nem, azt mondta a védőnéni, indiánnak kellett volna szülessek. Nem tudom ki az indián, Apa azt mondta, amerikai hőslakó, túl az óceánon, lesimitották a fülüket a földre, és messziről meghallották a közeledő lovasokat, amikor még nem is látszottak. Egyszer én is ki fogom próbálni, ha nagy erős férfi leszek, talán még hőslakó is, majd meglátom.

Végre drága kis szobámban, minden játék megvárt. Apa felkapcsolja a fűtést, rámszól, hogy ne vegyem le a pulcsit, majd ő szól, amikor levehetem. Azt a pazarlást nem lehet csinálni, amit Anya megengedett magának, hogy télen egy szál ingben lófráljunk a lakásban, hát persze, hogy rámeleg a gatyánk is a rezsire. Nem tudom mi a rezszi, de Apa nagyon haragszik miatta, azt mondja, Anya nem ad bele egy fillért sem, de most, hogy ő nincs velünk, felöltözünk jobban, és csak akkor fűtünk, ha otthon vagyunk, Apa mindig veszekszik, hogy vegyünk fel még valamit. Mi meg nem szeretünk felvenni egy pulcsit, amikor Apa kimegy, Virág rögtön leveszi, aztán meg én is.

Foglald le magad fiam, csinállok vacsorát.

Csevap?

Igen. Megbeszéltük, nem? Finom, nem?

Mit mondjak? Bólintok. A felnőttek mindig azt hiszik, hogy ami nekik jó, az nekünk is az. Megvan a váram, amit vasárnap építettem. Lerombolom. Aztán lehet, újra csinálom. Tati nem érti, mi élvezet van a rombolásban. Ő kőműves. Sok házat felépített, egyet sem rombolt le. Lehet hogy ő nem, de láttam az utcánkban: egy nap alatt ledózeroltak egy házat, nagy teherautók elhordták rögtön az utolsó szeget is. Biztos vannak, akik csak rombolnak, meg vannak, akik csak építenek. Én mindkettőt szeretem csinálni. Rombolni egy kicsit jobban. Építeni nehéz. Tati megmutatta, hogy kell a sarkokat egymásba fogni, hogy ne mozduljanak el a falak. Ádám nem tudta, megmutattam neki is. Mi ketten tudjuk a legerősebb várat építeni az oviban. Mért szeretsz rombolni, kérdezi sokszor Tati. Nem tudom. Tényleg, nem tudom, mi mást mondjak?

Kész a vacsora!

Úgy teszek, mintha nem hallanám. Nem tudom mért nem szeretek azonnal megcsinálni valamit, amikor kell. Mindig többször kell mondani. Az az igazság, hogy nem vagyok éhes. Mami szerint gilisztánk van. Az valami apró hernyóféle, állítólag. Sajnos a fenekünkbe megy, mert mindent piszkos kézzel csinálunk. Anya szerint a Maminak nincs igaza. Ha gilisztánk lenne, soványak lennénk, de nem vagyunk azok. Én erős vagyok. Szkanderben mindenkit lenyomok az oviban. Tati szerint keveset tartózkodunk szabad levegőn. A Nagymami szerint túl sokat vagyunk kint a hidegben, azért köhögünk. Nem lehet ezeken a felnőtteken elmenni, mindenki mást mond. Most már csak kimegyek vacsorázni, hallatszik Apa hangján, nagyon dühös. Nem szeretem, ha Apa dühös. Félek. Nem vert meg soha. Vagyis egyszer rávert a fenekemre. De megbánta. Félelmetes, ha kiabál. Szikrázik a szeme. Ezt Virágnak sem mondom. Virág nem is látja, mert olyankor már sír. Bocsánat, nem akartam. Azt szoktam mondani. Attól kicsit lenyugszik. Kezdek alkudozni. Apa azt mondja, nincs alku. Ha legalább a felét megeszem, kapok kólát. Szeretem a kólát, azt a felnőttek isszák. Ha Apa ad, úgy érzem én is felnőtt vagyok kicsit. Tati ellenzi, hogy kólát igyunk. Szerinte az méreg. Szomorú, hogy a szülők mérgezik a gyerekeiket. Én nem vagyok szomorú, akkor lennék az, ha nem engedné Apa, hogy igyunk. Máskor meg nem szeretnék felnőtt lenni. Jobb nekem gyereknek. Amikor délután nem akarok aludni, azt mondják, nem fogok megnőni. Én meg azt mondom, nem is akarok. Erre Tati azt mondja: hülyeséget beszélsz kisfiam. Mindennek eljön az ideje, hidd el nekem, öregembernek.

Fürdés, lefekvés. Fürödni szeretek, ami utána következik, azt utálok. Apu is, Anyu is megengedi, hogy játszunk a kádban. Csak egyet nem szeretnek, ha cápást játszunk. Árvizet

csináltak a fürdőszobából, kiabálják. Egyszer Anya annyira felidegesedett, hogy kikapott a vízből és ledobott a kanapéra, ahol törülközni szoktunk. Azt mondta Gonosz vagyok, ő előre figyelmeztetett, ne csináljak pancsot, mert ő halál fáradt. Valahogy mégis kiment a víz, sajnos, pedig nem akartam. Azért még nem vagyok Gonosz. Ha én egyszer azt mondtam, Gonosz vagy, akkor az vagy, sikította Anya. Úgy tud sikítani, hogy belefájdul a gyomrom. Apa nem volt otthon, elment bicajozni, mert a hivatalban csak a pociját növeszti. Aztán kiderült, csaja van, oda bicajozik. Sajnos. Anya meg nyugodt volt, hogy nincs otthon. Legalább is nekünk azt mondta: legalább nem zavarja a vizet, a gonosz Apátok. Nem mondom, ha Apa is beült a fürdőkádba közénk, akkor tényleg sok víz ömlött ki. De az nagyon ritkán volt. Pedig nagyon vicces. Fürdés után le-fek-vés, al-vás, elég volt a hisztiből, nincs kecmec. Mi a kecmec, mondja meg valaki. Mi Virággal még akarjuk nézni a tévét, Apa engedné, anya nem. Vagy fordítva. Az a jó, ha ők vitatkoznak, addig nézhetjük a Hótündért. Én inkább autós mesét szeretnék, de Virág nem hagyja. Most, hogy ő nem jött velünk, nézhetek amit akarok. Harry Pottert is. A Mamiék azt mondják, nem kisgyerekeknek való. Pedig ők nem is látták. Apa meg titokban engedi. Aztán Apa kimegy rendbe tenni a konyhát. Meg levelezni a csajával. Láttam, mert kimentem vizet inni. Megkérdeztem, Anyával beszélsz? Szeretnél te is? Hát, nem is tudom. Szerintem késő van, ne zavarjuk Anyát, már biztos lefeküdt. Amikor átment a mosogatóhoz, hogy vizet eressen, láttam: nem Anya arca volt a mobilban. Hanem a Katóé. Akihez lovagolni jártunk régen. Meg kecskéket simogatni. Mióta elmentünk a Kossuth utcába, azóta nem vitt Apa Katóhoz. Innen tudom, hogy ő a csaja. Nem mondtam semmit. Visszamentem nézni a Harry Pottert. El szoktam aludni Apa ágyában, sajnos. Ezt onnan tudom, hogy reggel a háta mögött ébredek. Addig ölelem, puszilom, amíg felébred. Engem nem zavar, a horkolás. Anyát zavarta. Mindig velünk aludt. Na látjátok, Anyának Apával kellett volna aludnia. Akkor nem jutnak ide, mondja a Mami sokszor. A Tati meg rászól, hogy légy szíves, ne a gyerekek előtt. Sajnos, vagy nem sajnos, előbb-utóbb úgymint rájönnek az igazságra, mondja a Mami. Akkor jól összevesznek. Tati végül lehalkul, és azt mondja: mi az igazság? Ne játszd már a piláfust, mondja Mami. Majdnem sír. Nem tudom mi az a piláfus, sajnos, nem kérdezem meg, mert Virág is elkezd sírni és azt kiabálja: mióta elköltöztünk mindent elvesztettem, mindent elvesztettem. Ez először akkor volt, amikor a Bodri széttépte a kakasát, mert Apa el volt menve, biztos elfelejtett neki kutyatápot hagyni, mostanában mindent elfelejt, biztos éhes volt szegény Bodri, sajnos, azelőtt meg elpusztult a Virág tengerimalaca, eltemettük a Délibáb utcai kertben, szép sírt csináltunk neki, akkor is sokat sírt Virág, azóta ezek az ízék, sokszor ismétlődnek. Becsszó, szó szerint. Jobb lesz elaludni, mert még rám jön a sírás, nem akarok sírni, mert én férfi vagyok, a férfiak nem bőgnek, akkor sem könnyeztem, amikor a kiskakast eltemettük, már ami megmaradt belőle, pedig szerettem volna, csak hogy lássa a tesóm, hogy együttérzek. Virág azt mondta, kőszívű vagyok, de hát nem az én kakasom volt, remélem, nem ezzel fogok álmodni, és nem Zombival, aki megeszi az emberek agyát, hiába mondja Tati, hogy zombi nincs, azt csak a beteg agyú filmesek találták ki, hogy vitte volna el a kánya a beteg agyukat. Mi az a kánya, Tati? Ennyit se tudsz? – válaszolta csodálkozva. Nem, képzeld, nem, én illet még soha, de soha nem hallottam. Hát egy ragadozó madár, nem kell félni tőle, csak ha kiscsirkéid vannak, vagy házi galambod, de nektek nincs, úgyhogy a kányától nyugodtan alhatsz. Jó, akkor megpróbálok aludni, azt hiszem, mára befejezem, csak a Zombi ne

Lackfi János

Prizniced voltam

I.

Prizniced voltam, jeges testtel
hűteni forró lázad,
belém bugyolálva
vacogtál negyven fokon.

Forrt benned a betegség,
kiforrt magát,
szeméttelen azóta az az ág,
ott ül mellette Rodin aggódója,
kezébe temetve arcát.
Én hol vagyok?

2.

Kabátod hátán puffanó,
szétporló hógolyó vagyok,
szemedbe vágott marék düh vagyok,
már a hajítás pillanatában megbánva.

Zrínyi Miklósod vagyok, kirohantam
mindig a házból haraggal,

addig sétáltattam,
míg ki nem nyuvadt,
élettelen prémgombolyagként
vonszoltam aztán haza.

3.

Markodba húlt levegő vagyok,
bőrödre sírás után kicsapódott só,
elalvásod vagyok,

elcseppent, alvadt véred vagyok,
vércsoportod vagyok,
orvos, aki azt komolyan vizsgálja,

vashiányod vagyok,
belőled hiányzó vas vagyok,
elhagyott kulcsod,
kifosztott táskád,
kukába hajigált, letiltott kártyád,
emlékkacataid,

fogad nyoma vagyok egy pozsonyi kiflin,
levélből kinyomott gyógyszer helye vagyok,
beszedtél.

4.
Ajkadon anyajegy vagyok,
magyar nyelv, mely megnyalja szádat,
ha kiszáradt,
szájpadrólásodhoz csattanó,
palatális hangzó vagyok,
szét is foszlok a levegőben,

ízlelőbimbód vagyok,
ahogy a szavak szájadban kiáznak,

hajad barna függőnye,
két felvonásnyi dialógus,

kalória vagyok,
befűtött kályhából áradó
egyenletes hő.

SZABOLCS PÉTER: Diófa emlékére – 2010

Pauljucsák Péter

Ütem

Kimért ónléptekkel halad.
Egyikünk szól, másikunk hallgat.
A nap olyan ölelés tégláit pakolja a bőrre,
ami szögesdrótban fog végződni.
Félbeszakadtság.
Synthwave színek hang nélkül.
Elhelyezkedik egy zenekar,
és kifeszíti a türelem nyikorgó húrjait.

Sodrás

Az agy tengernyi szinapszisát
kihűtő percek fodrain evezni,
mélyvízi fajokról álmodni,
melyeket senki sem nevez el,
ajtót vágni egy elfáradt, forró izomba,
vagy csak kitolni a fejből a szemet,
előlépni és beleüvöltetni a fénybe,
mint egy ráncos újszülött,
véres csíkot húzni az orron,
pillanatra megállni magunk előtt,
egyetlen szemkontaktusra,
és már evezni is tovább
a percek fodrain.

Azonosítás

A tükröződőket gödörbe kell húzni,
miután bezúztad a fejük
az asztalról felkapott dísz tárggyal.
Különben bárhová mész,
a tó felszíne alól néznek rád.
Szemükben egy szennyezett város
egyébként lakható épületeivel.
Először nem ismered fel őket.
Aztán nem ismeresz fel senki mást.

Kristály

Nincs épület, nincs nullpont,
csak buckák, sötétbe hajló homály,
vastag hó, anyám és apám
kartávolságra, a dombokról pókok
özönlenek, kezemben kilós kristálycukor
papírjában mérget tartok,
öntöm magam köré kétségbeesetten,
de közelednek megállíthatatlanul,
egy mélyedésben a macskám
rángatózik, nem zártam be,
mégmérgezte magát
az egyetlen élőlény.

BEDŐ SÁNDOR: Trópusi madarak – 1993

Az író, ha be van zárva

Az író magát halk szavú, introvertált embernek vallotta, aki sokszor terhesnek érezte társai jelenlétét. Szeretett egyedül lenni, s a csendből ékes szavakat szőni. Úgy érezte, a nesztelenség szinte kiabál hozzá – ám ezt nem hallotta az emberek hangzavarától.

Az író nem volt képes koncentrálni a körülötte lévők állandó beszélgetéseitől. Mint egy elzárhatatlan csapból, úgy ömlött belőlük a szó. Az író úgy érezte, megfullad tőlük. Néha kirobbant belőle a méltatlan harag, amelyet a többiek nem érthettek meg. Számukra természetes volt a kommunikáció, az élményeik megosztása. Az író saját magából szeretett volna élményeket a felszínre hozni, fantáziákat akart leírni, meg nem történt dolgokat. Emiatt éjszakánként gépelt, mikor szunnyadt a város, s pár lézengő tinédzseren kívül nem járta más az utcákat. Pirkadatig virrasztott, büszkén tekintve a fekete betűkre, melyekkel oldalakat írt tele – s bár irdatlan az a kávémennyiség, amellyel pár óra múlva fel tudta ébreszteni magát, úgy vélte, a művészet megéri azt az áldozatot, hogy állandóan álmos legyen. Egyébként is – ő ébren álmodik.

Tudta, hogy a szervezete sínyli ezt meg, és napközben sokkal produktívabb lenne, de az élet zajos és gyors, hangosan rohog el mellette; ha nem siet, egy könyvet sem ír végig.

Az író kétiségek fogták el, ahogy társaira nézett. Előléptetés, házasság, gyerek, új lakás, új kocsi, új, új, új, minden új, minden változik. Az író nem bírta a lemaradást, ő is ki akarta venni a részét az életből. Egy könyv megírása – igen, az nagy szó. Elismerésre méltó. Ha befejezné, senki sem kérdőjelezné meg, mit csinált ennyi éven keresztül, míg a többiek látványosan meneteltek előre.

Az író úgy döntött, egyedül fog élni. Kivett egy albérletet, nappal dolgozott, este viszont csend fogadta. Senki sem zargatta, nem intézett hozzá kérdéseket, nem szakította meg a fantáziálásban – csak írt és írt vége láthatatlanul. Néha kimozdult, találkozott a haverjaival, a szüleiével is beszélt telefonon, de végső soron teljesen elzárta magát a külvilágtól. Mindent a művészetért – mondta magában, hisz ezt tartotta egyedüli lehetőségnek egy jó könyv megszületése érdekében.

Az író éppen ezért úgy gondolta, az ő élete nem változott meg 2020 márciusában. Otthon maradt és írt, és örült a szerencséjének, amiért a lakásból is elvégezhetette a munkát. Körülötte elcsendesedett a világ, de ő továbbra is a saját fejében gomolygott, kereste a lappangó titkokat, a megbecsülést hozó kincseket – az ötleteket, amelyekre csak ő jöhet rá. Az író, ha be van zárva, világokat képes alkotni. Úgy érezte, minden miatta történik. Az univerzum végre felfigyelt rá, és kapott pár hetet, amíg befejezheti évek óta készülő remekművét – mert ugye csak néhány hétig tarthat ez a karantén, ehhez nem is férhet kétség.

Idővel azonban észrevette magán, hogy többször hívja fel a szüleit, mint azelőtt. Kitekintgetett napközben az ablakon, és sápadtan figyelte a kihalt utcát, melyen csak negyedóránként haladt el egy-egy maszk alá bújt ember. Az író kezdte hiányolni a sörözéseket és azokat a találkozókat, amelyeket korábban annyira gyűlölt. Hiába vált olyanná a világ, amilyennek szerette volna, már nem érezte áldottnak a csendet – nyomasztotta, magába húzta. Nem szólította meg többé az ihlet. Nem szólította meg őt senki.

Az író kifogyott a gondolatokból. Ráébredt arra, hogy mekkorát tévedett éveken át. Mindig azt hitte, magából építkezik, pedig az az igazság, hogy a más emberekkel történő interakciók által jutott egyre több ötlethez. Az élmények, amelyek ténylegesen érték őt, újakat, nem létezőket kreáltak – azokból táplálkozott a fantáziája.

Az író karácsony előtt hazaköltözött. Várta, hogy elsodorja a szóáradat, ám a többiek is csendesebbek, magányosabbak lettek az elmúlt hónapok során. Az író mereven tekintett hallgatag családjára – ilyennek akarta őket, csendet akart, hát tessék, megkapta. Nem bírt tükörbe nézni, annyira szégyellte az önzését. Közöttük ülve néha-néha beleszólt a beszélgetésbe. A többiek nem győztek csodálkozni a közvetlenségén. Az író észrevette, minél többet beszél, úgy tér vissza a többiekbe is az élet. Az ő jelenléte mintha feloldotta volna a letargiát, amelybe családja belezuhant.

Az író rájött, hogy nem feltétlenül csak a hallgatás által tudja eljuttatni gondolatait láthatatlan olvasóknak, hanem hangosan kell kimondania őket olyanoknak, akik körülveszik őt. Úgy fejezte be a könyvét, hogy nem maradt fenn éjjelente. Többé nem zavarta a hangzavar, nem érezte jogos írói privilégiumnak és elvárásnak a csendet. Az író tudta, hogy beszélni kell. Beszélni, hatni, élni. S miközben beszélt, kitavaszkodott.

kabai lóránt

exponálni annyi, mint¹

jana hojstričová fotografiájára

elkapni a pillanatot, hullás és dúr vajúdás,
vagy mint kiszűrni az éterből a megfelelő dallamot,
rátalálni a fésűben egy testhezálló hajszálra.
a múlt nem kísért, fel sem ismerne bennünket,
de kikopog az ördög belülről; restellet.
(néha képes vagyok annyira elkeseredni,
mint akivel madarat akarnak fogatni;
és mint horatius, ha félrenéz,
a gyűlölettel sem tudok mit kezdeni.)
de élhessünk a kurzívval, kritizálhassuk a teremtést,
vagy vehessünk mértéket a mennyországról
(szépsége kortalan volt, akár az üresség).
mítoszok között vagyunk a legmagányosabbak.
ennek szépsége kortalan, akár az üresség.
de vehessünk mértéket a mennyországról,
és élhessünk a kurzívval, kritizálhassuk a teremtést,
mint horatius, ha félrenéz,
de a gyűlölettel nem képes mit kezdeni,
és annyira el tud keseredni,
mint akivel madarat akarnak fogatni.
mert kikopog az ördög belülről, restellet,
a múlt nem kísért, fel sem ismer bennünket,
csak találjunk rá a fésűben a testhezálló hajszálra,
csak szűrjünk ki az éterből egy megfelelő dallamot,
csak kapjuk el a pillanatot, hullás és dúr vajúdás,
exponálni ennyi.

Október végén, közvetlenül lapzárta után érkezett a hír, miszerint elhunyt kabai lóránt, a kortárs magyar irodalom egyik meghatározó egyénisége. Utolsó rovatunkban, gyászkeretbe szedett neve mellett felsoroljuk azokat a titulusokat, amelyek életműve sokrétűségét a leginkább sejtetik, de szerkesztőségünk itt közreadja azt a rövid önéletrajzi jegyzetet is, amelyet halála előtt néhány nappal maga a szerző küldött bemutatkozásként a Pannon Tükör részére: kabai lóránt (1977, Budapest–Pozsony) melós.

¹ A vers a *Szóképek — Ekfrázy* című vándorkiállítás része, amely a Bázis Egyesület szervezésében, Pénzes Tímea és Vályi Horváth Erika kurátorságával jött létre.

este, leltár

csukott szemmel rég nem látok.
mind bábok vagyunk — immár
fájdalom nélkül. szervusztok. este
nincsenek barátok. fázzál egyedül,

kismajom. az életet sokan túlérté-
kelik. nincs kérdés. táncoljunk.
nyeljem. vitorlát kurtíts. számol-
junk együtt: egy és kettő és. várom,

hogyan rezegjen a csészém. horizont.
határok nélkül. mi hiányzik. pézs-
maillat száll a romok felől. minden
küszöbre rajzolni kellene. fázom;

nem látok ki a zárójelből. de per-
sze mozdítható vagyok. mással
úszol, kiskacsa. legalább sírni tud-
nék. balszerencsét hozhat sötétben

búcsúzkodni. sosem voltak felesle-
ges mondataim, kékbálna. a téli
indulási ablakot lekéstem. tudtok
élni. a címzett ismeretlen, elköltö-

zött, meghalt. nézzétek otthon a
hóesést. én dobom magamat félre.
minden a kulcsokkal kezdődött;
álmot kitalálni bűn. név, álmodnak

pont fele. elindulok mezítláb. a
mondat címmel kezdődik. e nevetés
mégis alázatosságot sugall. egy
inszeminátor nem szükséges, de jó,

ha van a családban. a fenevad
időközben megváltozott. egy sátán
önkéntesei várnak odakint. mégis
mindig a kijáratot lesem.